

Казка про Оха-чародія

Леся Українка

В тридев'ятім славнім царстві,
де колись був цар Горох,
є тепер на господарстві
мудрий пан, вельможний Ох.

Сам той Ох на **корх** заввишки,
а на сажень борода,
знає край і вдовж і вширшки,
і кому яка біда.

Чи хто правий, чи неправий,
чи хто прийде сам, чи вдвох, –
всіх приймає пан ласкавий,
тільки треба мовить: «Ох!»

На зеленому горбочку
спершу він людей приймав,
потім сів у холодочку,
звідти голос подавав.

А як з ранку та й до ранку
стали люди обридять,
Ох зробив собі землянку,
Оха більше не видать.

Але хто те місце знає,
де трухлявий пень і мох,
той приходить і волає
або й тихо каже: «Ох!»

Хоч би навіть ненароком
теє «ох!» промовив ти,
знай, що вилізе те боком, –
воріття вже не знайти!

Бо затягне з головою
трясовиця мохова
і з душею, ще живою,
під землею похова.

Під землею ж там – палати,
де вельможний Ох сидить,
гарні, пишні кімнати,
срібло-злото скрізь ряхтить;

дорогії самоцвіти,
наче зорі, миготять,
скрізь заморські дивні квіти,
по клітках пташки сидять;

золотії грають рибки
в кришталевих скриньочках;
і ведмеді ходять дибки

в рукавичках, жупанках.

Враз тебе там обморочать
блиск і пахощі міцні,
попугаї заторочать
приказки якісь дивні.

І безглузді очі втупить
в тебе рибка, мов чига...
Тут ведмедів гурт обступить,
кожен лапу простяга, –
той бере тебе за руку,
той торкає за плече;
боронь боже ворухнутись! –
кров одразу потече.

Бо крізь білі рукавички
враз проб'юються пазурі
гачкуваті, мов гаплички, –
так і вп'юються, мов щурі.

Тож, коли вже раз попався, –
наче в пастку бідна миш, –
то сиди, мов прикувався,
не рушай, мовчи та диш!

Вийде Ох: «Вітай в гостині!
Чи волієш нам служити?
Чи волієш, може, нині
головою наложити?»

Скажеш: «Я служити не згоден», –
зараз цок тебе в лобок,
якщо ти носить не годен
рукавички й жупанок.

Стань на службу –
подарують рукавички й жупанець,
привітають, пошанують, –
тільки ж там тобі й кінець!

Вічно будеш пробувати
у підземному дворі,
більш тобі вже не видати
ані сонця, ні зорі.

Де торкнешся – всюди брами,
під замком та під ключем...
Десь далеко хтось часами
озивається плачем.

Спів на плач відповідає,
плач на спів, так без кінця...
Кажуть, бранка там ридає,
жде юнака-молодця;

коло неї там Жар-птиця
співом душу потіша,
та сумна міцна темниця,
смутна в дівчини душа.

Якби хотів їй волю дати
хто з хоробрих юнаків,
мусить перше розрубати
сімдесят ще й сім замків...

Вже вам казка обридає?
Що ж! хто має кладенець,
хай замки ті розрубає, –
буде казочці кінець!

[7.03.1906]